

lingsforløb. Jeg tror i øvrigt, at det ville være helt galt, hvis det blev sådan – jeg skal vende tilbage til det senere – at det var en minister eller for den sags skyld et folketingsflertal, der tog konkret stilling til, om en given behandling skulle sættes ind i en konkret situation.

Kl. 19.40

Men det, jeg selvfølgelig har bidraget til i de konkrete sager, der har været, eller rettere sagt i den første konkrete sag er at prøve at finde nogle svar der, hvor lovgivningen har været tavs. For lovgivningen sagde altså, at det er i orden at ægsortere for at undgå en arveligt betinget sygdom, og der var nogle konkrete tilfælde, hvor den grundforudsætning var opfyldt, og hvor man så samtidig ved at sortere for den positive egenskab, der hedder vævsforenelighed, ud over at sikre sig, at der ikke blev født et sygt barn, samtidig kunne have – i gåseøjne – den sidegevinst, at det fødte barn kunne bidrage til helbredelsen af et allerede født barn.

Så på det område, hvor loven var tavs, har jeg bidraget til at give et fortolkningsbidrag til Sundhedsstyrelsen og skabe en slags retlig ramme, der gjorde, at Sundhedsstyrelsen kunne afgøre de konkrete sager. Jeg har så med glæde kunnet notere mig, at jeg har været i fuldstændig overensstemmelse med et meget massivt flertal i Folketinget. Det er afprøvet ved samråd i begge de to konkret opståede situationer, der har været tale om.

Så man kan altså sige, at vi uden egentlig at lovgive i fællesskab har skabt en retstilstand, hvor vi har udvidet de eksisterende bestemmelser i lovgivningen til også at omfatte det tilfælde, hvor der kan sorteres for vævsforenelighed, hvis den første grundforudsætning er opfyldt.

Men alene det forhold gør det jo relevant, at regeringen i forbindelse med en opfyldelse af et løfte, vi afgav sidste år om, at Folketinget skulle have en lejlighed til at diskutere lov om kunstig befrugtning i en sammenhæng, så gav vores bud på en lovregulering af de her lidt vanskelige spørgsmål frem for at lade retstilstanden være beroende på, hvordan nogle går og oversætter tavs lovgivning.

Det er sådan set det, der har været regeringens drivkraft for at komme med nogle bud på, hvordan man kunne lovregulere området her.

Så er situationen altså den, at efter det bedste skøn, der kan gives fra Sundhedsstyrelsen, har vi i størrelsesordenen fem-seks sager om året, hvor den her behandlingsform, kunstig befrugt-

ning, sortering for vævsforenelighed, transplantation, har et perspektiv.

I cirka halvdelen af sagerne er den grundlæggende forudsætning, som er i den gældende lovgivning om, at sygdommen er arveligt betinget, opfyldt. I den anden halvdel er den grundforudsætning ikke opfyldt.

Det er sådan set med det afsæt og med baggrund i den viden, at jeg i forbindelse med det lovforberedende arbejde i regeringen har skullet tage stilling til, hvordan vi skulle designe en paragraf, der kunne regulere området her. Det har været min vurdering, og det er regeringens vurdering, sådan som det også fremgår af bemærkningerne til lovforslaget. Fru Else Theill Sørensen refererede fra dem, og jeg refererer så også selv direkte:

»Da hensynet til at redde et sygt barns liv vejer lige tungt i en familie, hvad enten der er tale om en arvelig sygdom eller ej, og dette hensyn altid under sådanne omstændigheder må antages at være bestemmende for, at behandlingen ønskes, finder regeringen ikke, at man i disse ekstreme situationer kan lade accept eller afvisning være betinget alene af, om tilstanden i denne familie er arvelig.«

Det er sådan set den overvejelse, der fører frem til, at jeg i det samlede forslag til en ny lov om kunstig befrugtning, der blev sendt til høring den 9. marts, stillede forslag om, at vi etablerer en bestemmelse, der gør det muligt for Sundhedsstyrelsen i helt konkrete tilfælde at kunne meddele tilladelse til anvendelse af præimplantationsdiagnostik ved kunstig befrugtning, hvor tungtvejende hensyn til behandling af et barn med livstruende sygdomme i denne familie taler herfor.

Det er baggrunden, det er min bevæggrund. Derfor kan jeg simpelt hen ikke acceptere, når det her bliver ført frem, at det skulle være en uanstændig adfærd, regeringen har udvist. Jeg skal selvfølgelig ikke kunne gå i rette med, om det er det værste, man har oplevet. Det ved man selvfølgelig kun selv bedst. Men jeg kan ikke acceptere, at det skulle være et udtryk for uanstændighed, overhovedet ikke.

Det her er et udtryk for, at regeringen har afvejet et etisk dilemma, og vi har givet vores bedste bud på, hvad vi synes bør være retstilstanden.

Og så har jeg opfanget en fælles interesse i, at når der skulle være denne diskussion på et principielt grundlag med en generel rækkevidde, og når der så opstod kendskab til en konkret situa-